

Arrest

nr. 286 336 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat CHETOUI, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 28 oktober 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse vader. Op 8 april 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 244 903 van 26 november 2020.

Verzoeker dient op 15 maart 2022 voor de tweede keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Nederlandse vader. Op 15 september 2022 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 september 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52 §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03 2022 werd ingediend door:

Naam: T. (...)

Voorna(a)m(en): K. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

R.R.: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn vader van Nederlandse nationaliteit, T. (...) M. (...) (RR (...), in toepassing van artikel 40 bis, §2 eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15 12 1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon. zijn Nederlandse vader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende documenten voorgelegd:

** Aegon inzake AMF (jaaropgaaf en specificatie jaar 2020) waaruit ouderdomspensioen van netto 807,27 euro blijkt,*

Financieel overzicht op naam van T. (...) M. voor periode vanaf oktober 2020. Rekeningoverzichten op naam van T. (...) M. Van 1.08 2019 tot 31.08 2019, 1 09 2019 tot 30 09.2019, 1.10 2019 tot 26 10 2019. 1 09.2019 tot 30 10 2019, waarop de Pensioenbetaling op gebeurt.

**Attest OCMW Hasselt dd 17.05 2022 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij geen leefloon en/of financiële steun van het OCMW van Hasselt ontvangt.*

** Attest OCMW Hasselt dd 03 03.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen leefloon en/of financiële steun van het OCMW van Hasselt ontvangt.*

** Twee attesten Prise en Charge opgemaakt op 15 03 2019 en 16 10 2019 waarin referentiepersoon op eer verklaart betrokkene ten laste te nemen.*

** attestation de non - Impostion a la TH TSC n° * : dit attest is opgemaakt o b v een verklaring op eer van betrokkene (déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le 18.10 2019)*

** attestation du revenu N° * dd 22 10 2019: dat betrokkene in 2018 geen inkomensbelastingen diende te betalen.*

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat attesten opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en/of de referentiepersoon dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van deze attesten niet gestaafd wordt door overige stukken, kunnen deze attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene bij de aanvraag tot regularisatie op basis van art 9bis Vw. dd 24 05 2018 verklaard heeft met zijn ganse gezin reeds 5 jaar ononderbroken in België te hebben verbleven op het moment van zijn regularisatieaanvraag, in punt 4 daarentegen wordt aangehaald dat zij reeds sinds 2012 in België zouden verblijven. Bij het verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig art 9ter Vw. dd 26 03 2015 wordt dan weer gesteld dat het gezin bijna twee jaar in België verblijft. Hoe de vork aan de steel zit is

niet duidelijk. Uit de vorige aanvraag bleek dat het voorgelegde paspoort van betrokkene (en zijn gezin) in elk geval op 10.11.2014 in Antwerpen werd afgeleverd: het kindje B. (...) werd wel nog in maart 2012 in Marokko geboren en er ligt ook een verzendbewijs voor van geld van 25.10.2013 (cfr mfra). Hoe lang zij daadwerkelijk Marokko hebben verlaten valt niet te achterhalen en waar zij sindsdien (in periode van 25.10.2013 - meer bepaald vanaf de datum van de laatste geldstorting, tot 10.11.2014 - datum van afgifte paspoorten in Antwerpen) hebben verbleven voorafgaand aan hun komst naar België wordt helemaal niet verduidelijkt: er worden geen stukken voorgelegd waaruit dat alles effectief kan blijken noch werd het paspoort waarmee zij naar België zijn gereisd ooit voorgelegd. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land. Alle attesten met betrekking tot het onvermogen zijn in elk geval op geen enkele wijze relevant, ze hebben allen betrekking op de jaren 2018 en 2019.

* Verzendbewijzen van geld via Western Union dd 29.03.2012 vanwege een derde persoon (R. (...) T. (...)) aan betrokkene met MTCN 833-832-3096

* Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd 18.12.2012 met MTCN 686-060-5505 (464 euro), dd 29.12.2012 met MTCN 780-431-0570 (vermoedelijk ongeveer 235 euro - beide kopieën moeilijk leesbaar) en dd. 25.10.2013 met MTCN 824-179-1882 (138 euro).

Het onvermogen en de financiële afhankelijkheid zijn onvoldoende aangetoond. De voorgelegde attesten betreffende het onvermogen werden opgesteld op basis van verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan uitgesloten worden. Bovendien hebben al deze stukken betrekking op een ogenblik/tijdsperiode dat betrokkene reeds geruime tijd in België verbleef. Ze kunnen dan ook op geen enkele wijze aangenomen worden als afdoende bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Er zijn wel bewijzen van geldstortingen van de vader aan zijn zoon, maar deze stortingen zijn uiterst onregelmatig en zeer beperkt (slechts 3 geldstortingen waarvan twee in december 2012 en één in oktober 2013) om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn voor betrokkene om in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. De storting van een derde wordt niet in overweging genomen gelet deze storting evenmin aan zou tonen dat betrokkene ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon.

Naar aanleiding van de vorige aanvraag gezinshereniging werd reeds opgemerkt dat betrokkene sinds 2019 werkte in België en dus ook niet ten laste is van de referentiepersoon. Betrokkene is dus wel degelijk in staat om zelf in zijn levensonderhoud te voorzien. Betrokkene is er duidelijk toe in staat in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Er is bijgevolg helemaal geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert 16.04.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Er kan dus niet gesteld worden dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan huidige aanvraag gezinshereniging en dit reeds van in het land van herkomst. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de

middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker diende op 15.03.2022 een aanvraag gezinshereniging in opzichtsens zijn vader, de heer T. (...) M. (...) (N.N.(...)), die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Aangezien de bestreden beslissing stelt dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Bovendien zou hij onvoldoende hebben aangetoond dat hij in een staat van behoefte was in Marokko.

Verwerende partij stelt onterecht dat deze bewijzen onvoldoende zijn.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC1 alle relevante bewijzen in aanmerking moet worden genomen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia² en Reyes³. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Daar het in casu eveneens gaat om een descendent, kan men de interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in

zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40 bis§2,3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Met betrekking tot de voorwaarde waarbij verzoeker dient aan te tonen dat hij reeds ten laste was van referentiepersoon in het land van herkomst ofwel deel uitmaakte van het gezin van referentiepersoon in het land van herkomst, dient erop gewezen worden dat verzoeker wel degelijk steeds ten laste is geweest van de referentiepersoon. Verzoeker legde reeds documenten voor waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen is en reeds in het land van herkomst door de referentiepersoon onderhouden werd. Daarnaast gebeurde de financiële steun door referentiepersoon voornamelijk door handgift. Het spreekt voor zich dat het zeer moeilijk is om bewijzen te verzamelen van financiële steun in het herkomstland Marokko, enerzijds door de verstreken termijn en anderzijds door de gebruikelijke gang van zaken, m.n. handgift. Verzoeker heeft dan ook, in hoeverre dit mogelijk is, het bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon geleverd.

De reële afhankelijkheid van verzoeker en de referentiepersoon is bevestigd door twee attesten "prise en charge" opgemaakt op 15.03.2019 en 16.10.2019 waarin de referentiepersoon op eer verklaart de betrokkene ten laste te nemen en het "attestation de non-imposition à la TH TSC n°" en attestation du revenu n°*/14 dd. 20.10.2019. Echter is verweerder van mening dat deze verklaring niet aanvaard kan worden als bewijs. Hierbij dient weliswaar benadrukt te worden dat in de arresten nr. 174800 van 19 september 2016 en nr. 165.555 van 12 april 2016 uw Raad reeds heeft geoordeeld dat getuigenverklaringen wel een bewijswaarde kunnen hebben in de verblijfsprocedure. Bovendien zijn de twee attesten betreffende de inkomsten uit Marokko officiële documenten die weldegelijk in ogenschouw genomen dienen te worden.*

Een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt voorhanden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.*

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een Unieburger. De gemachtigde verduidelijkt dat uit de voorgelegde documenten, waarvan hij een gedetailleerde opsomming geeft, niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Uit verzoekers inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hij zich beroept op een schending van het materiële motiveringsbeginsel. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoeker voert eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter niet toestaat, is het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad kan enkel dat oordeel onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt en er in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven van de beslissing aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 52, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]”

Uit de samenlezing van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 52, §2 van het vreemdelingenbesluit blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet te voldoen. Verzoeker, die meer dan 21 jaar oud was op het moment dat hij zijn aanvraag indiende, moet bijgevolg aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, *in casu* zijn vader met de Nederlandse nationaliteit.

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en dit reeds in het land van herkomst.

Verzoeker verklaart het oneens te zijn met deze beoordeling. Hij stelt dat er voor de bewijsvoering van het ‘ten laste zijn’ geen voorwaarden zijn opgesteld en dat alle relevante bewijzen in aanmerking moeten worden genomen. Daarnaast verwijst hij naar de arresten *Jia* en *Reyes* van het Hof van Justitie, waaruit volgt dat een verblijfsrecht kan worden toegekend wanneer de descendent materieel wordt ondersteund door de ascendent omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien. Deze afhankelijkheid moet reeds bestaan in het land van herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag. Verwijzend naar de documenten die hij heeft voorgelegd bij zijn aanvraag, besluit verzoeker dat deze voorwaarden *in casu* vervuld zijn.

Zoals verzoeker terecht opmerkt, kan inzake de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ worden verwezen naar het arrest *Jia* (cf. HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539) en naar het arrest *Reyes* (cf. HvJ 16 januari 2014, C-423/12 *Reyes*). Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Het wordt niet betwist dat volgens deze bepaling – en de invulling die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven – een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is slechts een verblijfsrecht erkend kan zien indien hij materieel wordt ondersteund door zijn familielid dat in België verblijft, omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur *in concreto* te worden onderzocht, waarbij dient te worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105). Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is dat bewijs inderdaad vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Verzoeker tracht echter met verwijzing naar dezelfde stavingsstukken als diegenen die reeds door de gemachtigde zijn beoordeeld, aannemelijk te maken dat hij materieel wordt ondersteund door zijn Nederlandse vader die in België verblijft, omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien, alsook dat deze afhankelijkheidsband reeds bestond in het land van herkomst. Verzoeker verwijst nogmaals naar de documenten die zijn onvermogen in zijn land van herkomst aantonen en naar de documenten

waaruit volgens hem blijkt dat zijn vader hem steeds onderhield. Verzoeker voegt hieraan toe dat de financiële steun voornamelijk via handgift gebeurde, hetgeen hij moeilijk kan bewijzen. Het spreekt echter voor zich dat de gemachtigde, noch de Raad rekening kan houden met loutere beweringen van verzoeker die niet worden gestaafd door enig bewijsmiddel.

Wat betreft de financiële afhankelijkheidsband heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing reeds geoordeeld dat dit onvoldoende is aangetoond. De gemachtigde motiveert als volgt: *“Alle attesten met betrekking tot het onvermogen zijn in elk geval op geen enkele wijze relevant, ze hebben allen betrekking op de jaren 2018 en 2019 (...) De voorgelegde attesten betreffende het onvermogen werden opgesteld op basis van verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan uitgesloten worden. Bovendien hebben al deze stukken betrekking op een ogenblik/tijdsperiode dat betrokkene reeds geruime tijd in België verbleef. Ze kunnen dan ook op geen enkele wijze aangenomen worden als afdoende bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Er zijn wel bewijzen van geldstorting van de vader aan zijn zoon, maar deze stortingen zijn uiterst onregelmatig en zeer beperkt (slechts 3 geldstorting van waarvan twee in december 2012 en één in oktober 2013) om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn voor betrokkene om in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. De storting van een derde wordt niet in overweging genomen gelet deze storting evenmin aan zou tonen dat betrokkene ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon. Naar aanleiding van de vorige aanvraag gezinshereniging werd reeds opgemerkt dat betrokkene sinds 2019 werkte in België en dus ook niet ten laste is van de referentiepersoon. Betrokkene is dus wel degelijk in staat om zelf in zijn levensonderhoud te voorzien. Betrokkene is er duidelijk toe in staat in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Er is bijgevolg helemaal geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst”*. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in deze motieven te weerleggen.

Verzoeker bekritiseert daarnaast dat de attesten ‘prise en charge’ van 15 maart 2019 en 16 oktober 2019 niet worden aanvaard als bewijs. Hij verwijst naar twee arresten van de Raad waarin wordt gesteld dat getuigenverklaringen wel een bewijswaarde hebben. Verzoeker betoogt tevens dat de attesten officiële Marokkaanse documenten zijn die weldegelijk in rekening moeten worden gebracht.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. De arresten van de Raad hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde. Daarenboven neemt het feit dat dergelijke attesten van de Marokkaanse overheid uitgaan, niet weg dat deze attesten gebaseerd zijn op een verklaring op eer van de referentiepersoon. De gemachtigde motiveert hieromtrent dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet kan worden uitgesloten en dat de inhoud van deze attesten niet wordt gestaafd door overige bewijsstukken. De gemachtigde concludeert dan ook dat een dergelijke verklaring op eer niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen. Met de loutere herhaling van de stukken die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd, slaagt hij er niet in deze motivering te ontcrachten. Tenslotte bemerkt de Raad dat de attesten ‘prise en charge’ beiden dateren van 2019 en dat het volgens de gemachtigde onduidelijk is sinds wanneer verzoeker precies in België verblijft. Bijgevolg besluit de gemachtigde dat deze attesten irrelevant zijn gezien zij dateren van 2019. Verzoeker brengt hier niets tegen in. Hij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing in dit opzicht onzorgvuldig dan wel onredelijk zijn.

Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker met zijn betoog louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, bemerkt de Raad dat deze bepaling *in casu* geen toepassing vindt, nu de daarin geviseerde situatie de gezinshereniging met een Belgische onderdaan betreft, hetgeen te dezen niet het geval is. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40ter van de vreemdeling zou hebben geschonden.

Het enige middel is onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN